

Đề bài

*Trong giấc mơ, em
thấy mình đang trò
chuyện với Lang Liêu.
Hãy kể lại cuộc trò
chuyện thú vị ấy.*

Bài làm

Mùa đông lạnh lẽo đã qua, đất trời đang sắp sửa khoác tấm áo mới của mùa xuân. Nhà nhà rạo rực đón tết cổ truyền. Nhà em cũng thế, náo nức trong đêm 30 tháng chạp. Nồi bánh chưng vẫn sục sôi trên bếp. Em ngồi nhìn bếp lửa đỏ hồng, thả hồn theo những đốm sao bay. Hơi ẩm lan tỏa làm em ngủ say trong khoảnh khắc.

Bỗng em thấy một chàng trai trạc tuổi hai mươi, tóc búi củ hành, vẻ mặt hiền từ chất phác. Chàng trai giới thiệu: Ta là Lang Liêu, người sáng tạo ra loại bánh chưng cổ truyền mà nhà em đang nấu đây. Em vội hỏi: Lang Liêu nào? Lang Liêu thời vua Hùng phải không?

Chàng trai tươi cười đáp:

– Đúng đấy! Chú em nhớ giỏi quá! Ta là Lang Liêu, con trai thứ 18 của Hùng Vương. Ta đến nơi đây xem dân tình đón tết. Thấy nhà em nấu bánh chưng, ta vui lắm. Thế nào, chú em vẫn thích bánh chưng chứ?

Em liền nói:

– Thưa ngài, thích lắm ạ! Em có thể ăn mấy ngày tết mà không biết chán.

Lang Liêu tiếp lời:

– Điều này ta đã nghĩ từ mấy nghìn năm trước. Trong trời đất, không gì quý bằng hạt gạo. Chỉ có gạo mới nuôi sống con người và ăn không bao giờ chán. Chỉ có gạo là ăn không chán mà thôi! Có đúng thế không?

Em nói:

– Thưa ngài Lang Liêu, đúng lắm ạ! Nhân ngài đến, cho em xin hỏi vì sao mà ngài nghĩ ra được thứ bánh ngon như thế?

Lang Liêu chau mày rồi bảo:

– Nhờ ta chăm lao động, chăm trồng trọt và chăn nuôi nên có đủ các thứ để làm ra loại bánh ấy. Hơn nữa, ta cũng được các vị thần mách bảo, chứ như kẻ lười biếng, cứ thị tiền ra mua thì thần chẳng mách bảo đâu.

Lang Liêu còn nói thêm với em về ý nghĩa của bánh chưng: Bánh tròn tượng trưng cho Trời. Bánh hình vuông là tượng trưng cho Đất, gạo nếp là lương thực quý nhất của loài người. Các thứ thịt, mỡ, đậu xanh, lá dong là tượng cầm thú, cây cỏ muôn loài. Lá bọc ngoài, mỡ vị để trong là ngụ ý đùm bọc lẫn nhau.

Nghe Lang Liêu giảng giải, em thầm nghĩ ông thật sâu sắc. Ông xứng đáng là người nối ngôi vua. Em đang định hỏi thêm Lang Liêu một vài điều nữa thì bỗng có tiếng mẹ gọi: “Đi ngủ đi con! Khuya lắm rồi đấy!” Em choàng tỉnh dậy, thì ra là một giấc mơ, một giấc mơ đầy thú vị.

Nhìn nồi bánh chưng bốc hơi thơm phức em nghĩ đến Lang Liêu, một người chăm lo đồng áng, tía lúa, trồng khoai, làm ra những cái bình thường nhưng cao quý. Bên tai em vẫn còn vang vọng lời nhắn nhủ của ông.